

Arrest

nr. 214 339 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 15 november 2015, verklaart er zich op 30 november 2015 vluchteling.

1.2. Op 31 juli 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, een etnische Pashtun te zijn, en afkomstig te zijn van het dorp Sang-e-Sher, in het district Gizab van de provincie Uruzgan, waar u uw hele leven gewoond hebt voor uw vlucht uit Afghanistan. U ging nooit naar school, en werkte op de gronden van de familie voor de teelt van onder meer amandelen.

Op een dag, gedurende een offensief van de taliban tegen de overheidsaanwezigheid in uw district, namen de taliban uw dorp in en verjaagden ze iedereen. U meldde dit aan een krijger van de lokale politiecommandant. U ging dan twintig dagen lang bij een tante van u wonen in een ander dorp in het district vooraleer de taliban verslagen werden en u kon terugkeren. Op dat moment kreeg u evenwel telefoons vanwege de taliban, waarin ze zeiden u te verdenken van samenwerking met de overheid. Ze gaven u de keuze tussen werken voor hen (spionage), of de dood. U dook onder bij verschillende vrienden en familieleden in omliggende dorpen, en kon enkele maanden later verteken uit Afghanistan. U verliet het land op 17 september 2015, en kwam aan in België op 15 november 2015, waar u ook internationale bescherming vroeg op 30 november 2015. Ter staving van uw relaas legt u een taskara voor, de taskara van uw vader, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u uw thuisstreek moet ontvluchten omdat u bedreigd werd door de taliban. Ze zouden u verwijten dat u hun aanwezigheid in uw dorp had verraden aan de overheid, en u daarom ook verdenken van voorafgaande samenwerking met de overheid. U slaagde er evenwel niet in om dit aannemelijk te maken, en wel om onderstaande redenen.

*Zo is het **ten eerste** maar zeer moeilijk om op basis van wat u verklaarde, te geloven dat de taliban u individueel zou viseren. U stelde dat op een bepaald moment de taliban het dorp binnenvielen, en niet enkel uw eigen huis, maar het hele dorp innamen. Ze verjoegen iedereen (p. 11, 12). Als de taliban alle inwoners uit een dorp verjagen, is het maar weinig waarschijnlijk dat ze verwachten dat hun aanwezigheid daar ongemerkt zal blijven; een vluchtelingenstroom trekt de aandacht. U geeft ook aan dat zelfs uw eigen familieleden, alsook de andere dorpsbewoners, verschillende kanten op vluchtten (CGVS p. 12), waardoor het nieuws van de talibanaanwezigheid in het dorp zich dus ook snel en breed verspreid zal hebben. Zelf zou u één enkel militielid aan overheidszijde hierover hebben aangesproken bij aankomst in een naburig dorp (CGVS p. 13), en voor het overige niets anders hebben gezegd (CGVS p. 15). Het valt maar erg moeilijk te geloven dat u gezien deze context louter en alleen daardoor in het vizier van de taliban gekomen zou zijn. U geeft bovendien ook nog aan dat de talibanaanwezigheid in het dorp in uw eigen woorden "geen geheim [was] natuurlijk" (CGVS p. 16), wat het nog eens zo vreemd maakt dat u vervolgd zou worden voor dat ene gesprek. Niemand anders in het dorp kreeg bovendien met dergelijk probleem te kampen, naar uw eigen zeggen omdat niemand anders met de overheid sprak (CGVS p. 17), wat evenwel moeilijk verenigbaar lijkt met uw verklaring als zou de talibanaanwezigheid geen geheim geweest zijn; dit impliceert dat er toch minstens over gepraat werd. Hier tijdens het onderhoud op gewezen blijft u niettemin volhouden dat u louter en alleen omwille van dit ene gesprek het doelwit werd van de taliban (CGVS p. 16).*

*Uw bewering als zou u het doelwit van de taliban geworden zijn wordt **ten tweede** tegengesproken door uw bewering als zou u naderhand nog maandenlang ter plaatse zijn gebleven. U verklaarde namelijk dat u twintig dan wel één of twee (zie infra) dagen na het einde van de gevechten, die op hun beurt twintig dagen duurden vanaf de bezetting van uw dorp op 10 juni 2015, gebeld werd door de taliban, gedurende een periode van drie a vier dagen, maar dat u het land pas verliet op 17 september 2015 (vragenlijst CGVS dd. 30 januari 2016, afdeling 3.5.; CGVS p. 16, 17 18). Zelf verklaarde u dit door te stellen dat de wegen uit uw streek waren afgezet door de taliban (CGVS p. 18, 19), niet onmogelijk doch iets waar u geen enkel begin van bewijs over voorlegt. Maar opvallender is dat u in dit kader een aantal tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde u voor de DVZ nog expliciet dat u gedurende deze hele periode verbleef in Sangheshak (lees Sang-e-Sher), terwijl u voor het CGVS net beweert dat u meteen na het ontvangen van de telefoontjes onderdook, en afwisselend bij vrienden en familie her en der verbleef, onder andere in het dorp Nikozo (vragenlijst CGVS dd. 30 januari 2016, afdeling 3.5.; CGVS p. 19).*

Ten derde legt u ook afwijkende en onwaarschijnlijke verklaringen af over de aard van de contacten die u had met de taliban. U verklaarde voor de DVZ namelijk dat u dreig telefoons kreeg en dat "[de taliban] gingen [u] vermoorden" (vragenlijst CGVS dd. 30 januari 2016, afdeling 3.5.), zonder meer. Voor het CGVS stelde u evenwel dat de taliban u daarentegen wouden dwingen tot samenwerking met hen, en dat het dreigement u te vermoorden in het licht daarvan gezien moet worden (CGVS p. 16, 17). Bovendien voegde u hier ook nog aan toe dat de taliban u te verstaan gaven dat ze u ervan verdachten dat u al eerder met de overheid had samengewerkt, lang geleden (CGVS p. 20), wat hun aanbod dat u met en zou samenwerken maar vreemd maakt; als ze u werkelijk een dergelijk profiel toedichten, ware het voor hen eerder riskant om u in te schakelen als medewerker, met een groot risico op verraad, waar u ook op gewezen werd gedurende het onderhoud (CGVS p. 20).

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, met name Duitsland, omdat u gehoord had dat u in België gemakkelijker een toekomst zou kunnen opbouwen (CGVS p. 28). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft, en niet zozeer op zoek gaat naar het land waar hij het meeste kans heeft "een toekomst op te bouwen", een formulering die economische motieven doet vermoeden. Dat u dit naliет in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld (ongeacht uw verklaring als zou dit district bij Uruzgan horen, zie hierover de informatie toegevoegd over de status van het district Gizab).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gizab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

De commissaris-generaal voegt bij zijn nota met opmerkingen de volgende stukken: een aantal bladzijden uit het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (bijlage 1) en een aantal bladzijden uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (bijlage 2).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: enkele bladzijden uit het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en een persartikel (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omdat hij aan een overheidsfunctionaris vertelde dat zijn dorp door de taliban werd veroverd en alle dorpelingen werden verjaagd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker persoonlijk zouden viseren wanneer zij een gans dorp zouden verjagen en dus het nieuws van hun aanwezigheid in dit dorp geenszins onopgemerkt blijft; (ii) hij nog meerdere maanden na de dreigtelefoons van de taliban in zijn regio van herkomst zou hebben kunnen blijven, terwijl bovendien zijn verklaringen over dit verblijf op de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemmen met zijn verklaringen dienaangaande op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; (iii) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de taliban hem in de dreigtelefoons met de dood bedreigden, terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de taliban hem tot samenwerking wou dwingen en hij bovendien verklaarde dat de taliban hem ervan beschuldigden in het verleden reeds met de overheid te hebben samengewerkt; (iv) hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde en dit enkel omdat hij had gehoord dat hij in België gemakkelijker een toekomst zou kunnen opbouwen; en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in de door hem geschetste context van de inname van zijn dorp door de taliban persoonlijk zou worden geviséerd:

*“Zo is het **ten eerste** maar zeer moeilijk om op basis van wat u verklaarde, te geloven dat de taliban u individueel zou viseren. U stelde dat op een bepaald moment de taliban het dorp binnenvielen, en niet enkel uw eigen huis, maar het hele dorp innamen. Ze verjoegen iedereen (p. 11, 12). Als de taliban alle inwoners uit een dorp verjagen, is het maar weinig waarschijnlijk dat ze verwachten dat hun aanwezigheid daar ongemerkt zal blijven; een vluchtelingenstroom trekt de aandacht. U geeft ook aan dat zelfs uw eigen familieleden, alsook de andere dorpsbewoners, verschillende kanten op vluchtten (CGVS p. 12), waardoor het nieuws van de talibanaanwezigheid in het dorp zich dus ook snel en breed verspreid zal hebben. Zelf zou u één enkel militielid aan overheidszijde hierover hebben aangesproken bij aankomst in een naburig dorp (CGVS p. 13), en voor het overige niets anders hebben gezegd (CGVS p. 15).”*

Het valt maar erg moeilijk te geloven dat u gezien deze context louter en alleen daardoor in het vizier van de taliban gekomen zou zijn. U geeft bovendien ook nog aan dat de talibanaanwezigheid in het dorp in uw eigen woorden "geen geheim [was] natuurlijk" (CGVS p. 16), wat het nog eens zo vreemd maakt dat u vervolgd zou worden voor dat ene gesprek. Niemand anders in het dorp kreeg bovendien met dergelijk probleem te kampen, naar uw eigen zeggen omdat niemand anders met de overheid sprak (CGVS p. 17), wat evenwel moeilijk verenigbaar lijkt met uw verklaring als zou de talibanaanwezigheid geen geheim geweest zijn; dit impliceert dat er toch minstens over gepraat werd. Hier tijdens het onderhoud op gewezen blijft u niettemin volhouden dat u louter en alleen omwille van dit ene gesprek het doelwit werd van de taliban (CGVS p. 16)."

De inval van de taliban wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Geenszins wordt deze inval door de commissaris-generaal geanalyseerd, zoals verzoeker beweert. Dat deze inval en het moeten verlaten van het dorp voor verzoeker en zijn familie - net als voor de andere dorpingen overigens - van ernstige en ontwrichtende aard was, kan worden aangenomen, maar vormt op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers bewering dat hij nadien als enige van het dorp persoonlijk zou zijn gevisieerd door de taliban. Verder wordt nergens in de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing gesteld dat de taliban niet iedereen zou verjagen, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. Ook maakte verzoeker nergens doorheen zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding van het feit dat de taliban hem zouden aanzien als een verrader waartegen een voorbeeld zou moeten worden gesteld, zoals hij beweert in zijn verzoekschrift. Dergelijke blote *post factum*-bewering kwam dan ook duidelijk tot stand op basis van reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker meerdere maanden na de bedreigingen in zijn regio van herkomst bleef en dat zijn verklaringen over dit verblijf bovendien tegenstrijdigheden bevatten:

"Uw bewering als zou u het doelwit van de taliban geworden zijn wordt **ten tweede** tegengesproken door uw bewering als zou u naderhand nog maandenlang ter plaatse zijn gebleven. U verklaarde namelijk dat u twintig dan wel één of twee (zie infra) dagen na het einde van de gevechten, die op hun beurt twintig dagen duurden vanaf de bezetting van uw dorp op 10 juni 2015, gebeld werd door de taliban, gedurende een periode van drie a vier dagen, maar dat u het land pas verliet op 17 september 2015 (vragenlijst CGVS dd. 30 januari 2016, afdeling 3.5.; CGVS p. 16, 17 18). Zelf verklaarde u dit door te stellen dat de wegen uit uw streek waren afgezet door de taliban (CGVS p. 18, 19), niet onmogelijk doch iets waar u geen enkel begin van bewijs over voorlegt. Maar opvallender is dat u in dit kader een aantal tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde u voor de DVZ nog expliciet dat u gedurende deze hele periode verbleef in Sangheshak (lees Sang-e-Sher), terwijl u voor het CGVS net beweert dat u meteen na het ontvangen van de telefoontjes onderdook, en afwisselend bij vrienden en familie her en der verbleef, onder andere in het dorp Nikozo (vragenlijst CGVS dd. 30 januari 2016, afdeling 3.5.; CGVS p. 19)."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van een onsamenhangende blote bewering dat er onduidelijkheid/verwarring zou zijn over de plaats van zijn verblijf na de bedreigingen door de taliban (verzoekschrift, p. 5: "Verzoeker heeft duidelijk de feiten weergegeven en het CGVS verdraait te woorden. Verzoeker bleef ondergedoken in de buurt maar door wel onder. Het is een loutere interpretatie van 'bleef u daar', wat wil 'daar' zeggen. Voor verzoeker is dat in de omgeving, bij familie"), hetgeen allerm minst blijkt uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (stukken 5 en 16). Verder kan verzoeker zijn verklaringen bezwaarlijk onderbouwen door louter te verwijzen naar het internet in het algemeen (verzoekschrift, p. 5: "Ook vrij beschikbare informatie (zie internet) toont duidelijk aan dat de Taliban de wegen in de omgeving van het dorp/district afsloot, wat het relaas van verzoeker ondersteunt." (eigen onderlijning)) en zonder het toevoegen van enig stuk dienaangaande, temeer daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoeksbevoegdheid ontbeert.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde over zijn contacten met de taliban:

"**Ten derde** legt u ook afwijkende en onwaarschijnlijke verklaringen af over de aard van de contacten die u had met de taliban. U verklaarde voor de DVZ namelijk dat u dreig telefoons kreeg en dat "[de taliban] gingen [u] vermoorden" (vragenlijst CGVS dd. 30 januari 2016, afdeling 3.5.), zonder meer. Voor het CGVS stelde u evenwel dat de taliban u daarentegen wouden dwingen tot samenwerking met hen, en dat het dreigement u te vermoorden in het licht daarvan gezien moet worden (CGVS p. 16, 17).

Bovendien voegde u hier ook nog aan toe dat de taliban u te verstaan gaven dat ze u ervan verdachten dat u al eerder met de overheid had samengewerkt, lang geleden (CGVS p. 20), wat hun aanbod dat u met en zou samenwerken maar vreemd maakt; als ze u werkelijk een dergelijk profiel toedichten, ware het voor hen eerder riskant om u in te schakelen als medewerker, met een groot risico op verraad, waar u ook op gewezen werd gedurende het onderhoud (CGVS p. 20)."

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het opwerpen van een gekunstelde *post factum*-bewering, die er duidelijk op is gericht om zijn eerdere tegenstrijdige verklaringen alsnog enigszins met elkaar te trachten te verzoenen (verzoekschrift, p. 5: *"De Taliban probeerde verzoeker te lokken door te stellen dat hij moest aansluiten, hetgeen verzoeker niet wilde én waardoor hij zeker gevaar liep. Het aansluiten is een vorm van boetedoening, het verrichten van de Jihad, een heilige plicht, welke de 'zonden' van verzoeker zou kunnen wegwassen, zonde zijnde het verraden van de Taliban. Het weigeren is dus een oorlogsverklaring én het zichzelf vogelvrij verklaren."*), terwijl zijn eerdere verklaringen duidelijk blijken uit het administratief dossier (stukken 5 en 16) en deze wel degelijk onderling tegenstrijdig zijn. Verzoekers verweer beperkt zich tot onsamenhangende verklaringen en *post factum*-beweringen die de ongeloofwaardigheid van dit relaas allerminst kunnen herstellen.

Voorts wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen waarlangs hij reisde op weg naar België:

"Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, met name Duitsland, omdat u gehoord had dat u in België gemakkelijker een toekomst zou kunnen opbouwen (CGVS p. 28). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft, en niet zozeer op zoek gaat naar het land waar hij het meeste kans heeft "een toekomst op te bouwen", een formulering die economische motieven doet vermoeden. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging."

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer.

Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

"De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken."

Opnieuw voert verzoeker dienaangaande geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift verder nog als volgt: *"Ook het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaal mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen."* Het aangevoerde wantrouwen jegens de overheid kan de gedane vaststellingen echter niet verklaren. Bovendien moet erop worden gewezen dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn herkomst uit zijn dorp zou betwisten, kan hij evenmin worden gevolgd, daar dit geenszins blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing. Hoewel er onduidelijkheid zou kunnen zijn over de provincie waartoe zijn regio van herkomst behoort (zie *infra*), wordt alleszins niet getwijfeld aan het feit dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Sang-e-Sher in het district Gizab.

Verzoeker brengt voorts geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld.

Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Waar verzoeker lijkt te betogen dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: "*Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn interview reeds beperkt kon uiteenzetten en is van mening van dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.*" (eigen onderlijning), dient vastgesteld dat verzoeker op het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen negatief antwoordde op de vraag of hij nog iets wilt toevoegen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28), dat hij in zijn verzoekschrift het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing herneemt (p. 1-2), alsook dat hij in zijn verzoekschrift voorts geen enkel nieuw of bijkomend element aanbrengt. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk voldoende tijd heeft gekregen om zijn volledige vluchtrelaas in detail uiteen te zetten. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat de motieven in de bestreden beslissing pertinent en terecht zijn, zodat verzoeker geenszins kan worden gevolgd waar hij stelt dat hieruit de onwil van de commissaris-generaal zou blijken om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond, integendeel.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

"2.4.1. Vooreerst wijst verweerder erop dat aan de map landeninformatie van het administratief dossier een COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie in het district Gizab van 24 april 2018 werd toegevoegd. In deze COI Focus wordt eveneens de geschiedenis van het district toegelicht. Ook in het EASO Rapport "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" december 2017 dat reeds aan het administratief dossier werd toegevoegd, wordt op p. 97 verwezen naar Gizab als formeel een district van Daykundi, dat echter de facto onder de administratie van de gouverneur van Uruzgan staat. Verweerder benadrukt dat Cedoca naar analogie met EASO de onderverdeling van het district Gizab bij de provincie Daykundi volgt. Waar verzoeker verwijst naar het Landinfo rapport van 2017 dat een andere administratieve indeling gebruikt, stelt verweerder vast dat de informatie die hierin werd opgenomen niet tegenstrijdig is met deze in de bronnen van verweerder, gezien dit rapport bevestigt dat UN OCHA en het EASO rapport beiden Gizab als toebehorend aan Daykundi beoordelen, maar het rapport ervoor kiest om een andere administratieve indeling te maken. Verweerder stelt echter vast dat er geen discussie bestaat omtrent het feit dat zowel verweerder als verzoeker het wel degelijk over het zelfde district Gizab hebben. (naar analogie met RvV 125 767 van 18 juni 2014; RvV 201 343 van 20 maart 2018) Wat echter van belang is bij de beoordeling van de regio van herkomst van verzoeker, is of er sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker weerlegt in zijn bemerkingen op de beoordeling van Gizab als deel uitmakend van Daykundi echter geenszins de veiligheidsanalyse zoals deze in de bestreden beslissing werd opgenomen. Waar verzoeker stelt dat het CGVS geen enkele analyse van de veiligheidssituatie heeft uitgevoerd in zijn regio van herkomst en zich beperkt tot een algemene betwisting over de naastgelegen provincie van verzoeker, gaat verzoeker er aan voorbij dat uit de toegevoegde landeninformatie blijkt waarom het CGVS van mening is dat het district Gizab tot de provincie Daykundi behoort zodat door verweerder dan ook terecht verwezen wordt naar de algemene veiligheidssituatie in deze provincie. Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat er wel degelijk een analyse wordt gemaakt van de veiligheidssituatie in het district Gizab.

2.4.2. Waar verzoeker aanvoert dat het district Gizab is gevallen en in handen is van de Taliban wenst verwerende partij erop te wijzen dat verzoeker geen informatie aanbrengt om zijn stelling te staven. In zoverre verzoeker verwijst naar de aan het administratief dossier toegevoegde informatie leest verwerende partij in de COI Focus AFGHANISTAN. Veiligheidssituatie in het district Gizab van 24 april 2018 "In 2014 werd Gizab nog omschreven als één van de meest onveilige districten in de omgeving, waar het meermaals openlijk tot gewapende confrontaties kwam tussen de opstandelingen en de Afghaanse veiligheidsdiensten. The Guardian sprak toen met enkele regionale ouderen die stelden dat de taliban 80 % van het district controleerden. Sinds enkele jaren komt er echter verandering in deze situatie en worden er weinig conflict gerelateerde incidenten geregistreerd in Gizab. In de periode 2016-2017 rapporteren de media en UNAMA slechts over enkele incidenten in het district. Eind mei 2016 vallen ongeveer een dozijn controleposten van de Afghaanse veiligheidsdiensten in handen van de taliban in Gizab. Een generaal van het Afghaanse nationale leger (Afghan National Army, ANA) erkent de confrontaties met de taliban maar ontkent de val van het district. Hij geeft verder aan dat er een tekort is aan veiligheidstroepen in Gizab. In april, augustus en september 2016 berichten de media over een mogelijke dreiging dat het district Gizab in handen zou vallen van de taliban. Cedoca vindt echter nergens informatie terug dat dit ook werkelijk gebeurd is.", "Eind november 2017 proberen de taliban Tirinkot, de hoofdplaats van de provincie Uruzgan, en enkele andere naburige districten, waaronder Gizab, in te nemen. De militanten vallen verschillende districtscentra aan. Ze krijgen echter te maken met sterke weerstand vanwege de Afghaanse veiligheidsdiensten en worden verslagen." en "In de geraadpleegde bronnen vindt Cedoca echter geen verwijzing terug naar enige conflict gerelateerde incidenten in Gizab in 2018.". Ook uit de EASO update van mei 2018 (pagina 52-54) blijkt geenszins dat het district Gizab in handen zou zijn van de Taliban. Integendeel uit dit rapport blijkt dat de Taliban alleen een 'lage' 'actieve en fysieke aanwezigheid' heeft in het Gizab-district ("the Taliban only have a 'low' 'active and physical presence' (district attacked at least once in three months) in Gizab district") en dat de taliban een poging gedaan zou hebben om het Gizab-district te veroveren ("the Taliban was said to have tried to overrun the Gizab district").

2.4.3. Verweerder verwijst voor een geactualiseerde analyse van de veiligheidssituatie naar het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 die aan deze nota worden toegevoegd.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig bent. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het reeds aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en het aan onderhavige nota toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaald heeft in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Daykundi ruw geschat 470.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 43 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Daykundi in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het geldt ook voor het district Gizab: in de periode 2016-2017 wordt slechts over enkele incidenten gerapporteerd en er worden weinig conflictgerelateerde incidenten geregistreerd (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus -Afghanistan: Veiligheidssituatie in het district Gizab, dd. 24 april 2018).

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi, en meer bepaald in het district Gizab, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken noch weerlegde deze analyse voor wat betreft het district waaruit hij afkomstig is."

Uit het voorgaande blijkt dat de veiligheidssituatie in het district Gizab hoe dan ook niet kan worden beschouwd als een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, of het district nu wordt beschouwd als behorend tot de provincie Daykundi, dan wel tot de provincie Uruzgan. Verzoeker brengt voorts geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de hiervoor geciteerde analyse uit de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal dan wel de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie toegevoegd aan deze nota (bijlagen 1 en 2) onjuist of achterhaald zouden zijn. De ter terechtzitting neergelegde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 8) ligt immers volledig in lijn met de informatie die door de commissaris-generaal werd bijgebracht. Aldus wordt deze analyse door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER